

Nr 774

Av herr **Dickson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 172, angående godkännande av överenskommelse mellan Sverige och Förbundsrepubliken Tyskland rörande tyska tillgångar i Sverige, m. m.

I och med den preliminära överenskommelse som den 22 mars 1956 träffats i Bonn i fråga om tyska tillgångar i Sverige m. m. torde man praktiskt sett ha nått slutet på ett för vårt land föga hedersamt kapitel. Även om de personer som under de nu förflutna efterkrigsåren handlagt de löpande ärendena på hithörande område säkerligen vinnlagt sig om att hänsyn skulle tagas och takt visas i största möjliga utsträckning, har det ej kunnat undvikas att händelser inträffat som allvarligt kränkt vad som i vanliga fall anses vara enskild mans rätt. Sveriges anseende som rättsstat har i mångas ögon kommit att starkt ifrågasättas, och det förtroende som ett antal oförvitliga utlänningar hyst till rättssäkerheten i vårt land har svikits.

Att det blivit så kan säkerligen förklaras. Det var inte lätt att i den atmosfär som rådde efter fredsslutet bedöma framtiden på ett riktigt sätt. Hade man då vetat vad man nu vet hade man säkert handlat annorlunda.

Nu begär Kungl. Maj:t riksdagens godkännande av överenskommelsen i Bonn av den 22 mars, och detta godkännande bör nog riksdagen ge. Man har på båda sidor, kanske i trötthetens tecken, funnit att överenskommelsen innebär en godtagbar lösning. På båda håll kommer det att kännas som en lättnad att denna olustiga sak bringas ur världen.

Men det vore ovärdigt riksdagen att avfärda frågan utan att i sammanhanget ha uttalat ett beklagande av den skada som vållats, de misstag som gjorts.

Kanhända hade vederbörande utskott funnit sig böra skriva i denna anda, och en intervention från min sida skulle i så fall vara motiverad.

För säkerhets skull vill jag dock ej underlåta att föreslå,

att riksdagen, i samband med att den bifaller Kungl. Maj:ts proposition nr 172, måtte uttala ett beklagande av den skada eller oförrätt som må ha vållats enskilda människor genom de ställningstaganden som skett i fråga om tysk privategendom m. m. under efterkrigsperioden.

Stockholm den 27 april 1956

James I. A. Dickson